

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

384.35

Szerző:

Cím:

Forrás:

1945. február 12...

Idő

"1959"

Személy

Helyszám

Megafon
(Hely)

1959. II. 13.
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Az ország, a magyar nép új életének küszöbén állunk. A Standard-gyár főbejárata előtt kisebb csoportokban mintegy 30—40 fő gyülekezik. Tanácsalanelkülözések szemek fénye már mutatja, hogy reménnyel és bizakodással akarják megtenni az első lépéseket a szokatlan új úton.

A Standard-gyár előtt áll-dogáló emberekről látszik, hogy fáznak. Gémberegett tagjaikat lóbálják, ide-oda to-pognak. Arcukon még a hábo-rú-okozta rémület és a több hetes ostrom alatt elszenvedett nélkülözések nyomai, de a fel-felcillanó szemek fénye már mutatja, hogy reménnyel és bizakodással akarják megtenni az első lépéseket a szokatlan új úton.

Ezek az ácsorgó emberek, a Standard-gyár dolgozói, eljöt-tek a gyárhoz, hogy megnéz-zék, mihez kezdhetnek,

mivel segíthetik az élet megindulását.

A lefogyott, sovány emberek, akik közül sokra alig lehet rá-ismerni, jelentkeznék a gyár-ban, és az üzem szovjet pa-

rancsnoka szeretettel fogadja őket.

A néhány tucat ember vég-gigárja a gyár föl ismert he-lyiségeit. Az arcon megdöb-benést vált ki a belövések, a kirabolt raktárak, a szétdőlt műhelyek és irodák látványa.

A helyiségek ablaktalanok. Befütyül a csípős, hideg febr-uári szél. Védettebb helyet kell keresni a műhelyben, ab-lakoktól távolabbi sarokban.

Igy kezdődött el az élet... Az először jelentkezők közül senki sem kérdezte meg, mennyi lesz a munkáért a fi-zetség, lesz-e bér és ki fogja kifizetni?, hanem nekikezdtek a legsürgősebb munkának.

Először az üzem terme-lésre legalkalmasabb és legki-sebb áldozattal rendbehozható helyiségeit keresték fel és üve-gezték be. Amikor már üveg nem volt, akkor hártapapírt használtak. Elsőnek a jelenle-gi kísérleti műhelyben lehetett kezdeni a termelő munkát.

Az első napokban ezek az emberek nagy öntudatról tet-tek tanúságot. Dolgoztak, pe-dig nem számíthattak munká-juknak semmiféle olyan ellen-értékére, amely akár a ma-guk, akár a családjuk létfenn-tartását biztosíthatta volna. Az áldozatvállalás ragyogó példá-ja volt ez. Csak a lelkesedés, a

jobb és szebb élet megterem-tésébe vetett

hit és bizalom fűtötte őket.

A legsürgősebb rendezési, tisz-togatási munkákat követően, néhány nappal a felszabadulás után, megindult a telefonkés-zülékeknek — persze egészen primitív módon való — gyár-tása. Ehhez azért fogtak hoz-zá, hogy mire a tönkretett te-lefonközpontokat majd újra üzembehelyezik, addig megfe-lelő számú telefonkészüléket is rendelkezésre tudjanak bo-csátani.

1945. február 19-én, nem egé-szen egy héttel a németek ki-verése után, megalakult a Magyar Kommunista Párt Standard-gyári pártszervezete. Azokat a feladatokat tűzi cé-lul maga elé, amelyek a mű-helyek termelésének megindí-tásához, valamint a dolgozók minimális szükségleteinek biz-tosításához, elsősorban élelem-mel való ellátásához szükség-esek.

A kommunisták rövid idő alatt létrehozzák a gyár üze-mi bizottságát.

1945. február 23-án a dolgo-zók már az üzemi bizottság tagjaival az élükön jelentek meg a kultúrteremben, hogy első ízben ünnepeljék meg a Szovjetunió Vörös Hadserege megalakulásának 27. évfordu-

lóját. Az ünnepség szónoka a gyár szovjet katonái parancs-noka volt.

A kedves és meghitt ünne-pélv a lelkesedés, a hála és szeretet jegyében folyt le. A dolgozók szinte nem érzelék-tek ezeknek az első napoknak — a nélkülözések következté-ben rájuk nehezedő — súlyát és olyan lelkesedéssel éltették saját szabadságukat, s az ezt kivívó vörös hadsereg eddigi győzelmeit, mintha nem is az akkor még pár napja felszaba-dított Budapesten lennének.

Három héttel később zajlott le a gyári MKP-szervezet első taggyűlése, amely komoly fe-lelősségtudattal tárgyalta meg tennivalóit, súlyal azt, hogy a háború okozta pusztulás nyo-mait a kommunistákkal az élen kell eltüntetni és hozzá-fogni az ország, pontosabban a Standard-gyár helyreállításá-hoz.

A gyár helyreállításában és a megindult termelésben rész-vevő becsületes dolgozók min-dennapi élelmezési problémái-val érdemlegesen csak a kom-munisták foglalkoztak. Pedig

a nélkülözés nagy volt.

A zsírhiány méreteire jel-lemző, hogy a gyárban talált 2 hordó géopajat vegyileg meg-vizsgálták és miután étkezésre némileg alkalmasnak minő-

sült, a dolgozók között szétosz-tották.

Öröm volt ebben az időben az egy tál étel, amelyet a gyár udvarán kondérokban főztek. Ünnepi lakomaszámba ment, ha húst tudtak szerezni és az eddigi, főként örölt búzából és kukoricából álló egyhangú ét-kezést, a lóhúsból készült le-vellel változatosabbá teheték.

A pártszervezet és a kommu-nisták fáradhatatlanul és lel-kesedéssel hajtották végre fel-adataikat. Buzdították az elma-radókat, nevelték, tanították, jó példamutatással követésre ösztönözték a dolgozókat és ke-mény harcot vívtak, ha arra szükség volt. Az ő munkájuk nélkül aligha jutottunk volna el oda, ahol ma tartunk.

Nem becsülhetjük le a nem is oly könnyen, hanem a gyár kollektívájának együttes és összeforrott erejével kiharcolt dicsőséget.

Büszkék lehetünk arra, hogy 1959 küszöbén az előző évi munkákkal elért sikereink tu-datával készülhetünk a 14. éves nagy évforduló méltó megünneplésére.

Ugy dolgozzunk, hogy a Be-loiannisz Gyár dicsőséget hoz-zon a híradástechnikai iparág-nak, hazánkban és az ország-határokon túl is az egész ma-gyar iparnak. Azt akarjuk, hogy gyártmányaink korsze-rűségükkel és minőségük révén az egész világon megbecsülést szerezzenek a felszabadult, a szocialista építés útján haladó magyar népek.